

Rapport

Klacht

Ten aanzien van de hoofdofficier van justitie te Den Haag

1. Verzoeker klaagt erover dat de hoofdofficier van justitie toestemming heeft gegeven voor de inzet van het arrestatieteam Haaglanden bij zijn aanhouding op 22 juni 2006.

Ten aanzien van het regionale politiekorps Haaglanden

2. Verzoeker klaagt over de wijze waarop leden van het arrestatieteam Haaglanden op 22 juni 2006 tegen hem zijn opgetreden, door hem tijdens zijn aanhouding te boeien en te blinddoeken.

3. Verder klaagt verzoeker erover dat de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden zijn klacht over het niet toekennen van schadevergoeding voor geleden immateriële schade niet gegrond heeft verklaard.

Beoordeling

Algemeen

1. Op woensdagavond 21 juni 2006 vond er in de centrale hal van een flatgebouw in Delft een schietincident plaats. Een Turks uitziende man schoot drie tot vijf keer op twee minderjarige jongens. Niemand werd geraakt. Door bewakingscamera's, die in de flat hingen, werd dit schietincident vastgelegd, waardoor het regionale politiekorps Haaglanden kon beschikken over een signalement van de schutter. Verschillende getuigen die door de politie werden ondervraagd, verklaarden dat zij verzoeker (vrijwel zeker) herkenden als de schutter op de camerabeelden. Uit politieonderzoek bleek verder ook dat de man een verwarde indruk had gemaakt.

2. Door de rechercheofficier van justitie werd, namens de hoofdofficier van justitie, toestemming gegeven om verzoeker buiten heterdaad aan te houden door een arrestatieteam, wegens verdenking van poging tot doodslag (de artikelen 45 en 287 Wetboek van Strafrecht, zie Achtergrond onder 4.).

3. Voorafgaand aan de aanhouding, had een politieambtenaar contact met verzoekers zoon. De politieambtenaar vroeg aan verzoekers zoon aan zijn vader te vragen om naar het politiebureau te komen. Later belde verzoekers zoon met de politie en liet hij weten dat verzoeker niet van plan was om naar het bureau te komen. Vervolgens heeft de rechercheofficier van justitie nogmaals namens de hoofdofficier van justitie toestemming gegeven voor de aanhouding van verzoeker door een arrestatieteam. Deze aanhouding vond plaats in zijn woning op 22 juni 2006. Tijdens de aanhouding werd verzoeker geboeid en werd hem een blinddoek omgedaan.

4. Na verder onderzoek bleek dat een andere persoon dan verzoeker als verdachte diende te worden aangemerkt. Verzoeker werd in vrijheid gesteld.

I. Ten aanzien van de toestemming van de hoofdofficier van justitie

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de hoofdofficier van justitie toestemming heeft gegeven voor de inzet van een arrestatieteam. Volgens verzoeker was de inzet van het arrestatieteam buitenproportioneel.

2. Bij brief van 5 november 2007 liet de minister van Justitie weten de klacht van verzoeker niet gegrond te achten. De minister was van mening dat er een redelijke verdenking tegen verzoeker was en dat hij daarom als verdachte kon worden aangemerkt. De minister meende dat er door de hoofdofficier van justitie terecht toestemming was gegeven voor de inzet van het arrestatieteam, nu er door de verdachte drie à vier keer op minderjarige kinderen was geschoten en de verdachte zich hierbij vreemd en agressief had gedragen. Daarnaast deelde de minister mee dat verzoeker antecedenten had op het gebied van geweld. Dit alles was volgens de minister voldoende om te kunnen beslissen tot de inzet van het arrestatieteam. De veiligheid van burgers en het politiepersoneel dient immers te worden gewaarborgd op het moment dat de politie de woning betreedt van iemand die ervan wordt verdacht een vuurwapen te hebben gebruikt, aldus de minister van Justitie.

3. Verzoeker reageerde niet op het standpunt van de minister van Justitie.

4. Op 30 mei 2008 liet de minister van Justitie in reactie op het verslag van bevindingen weten dat de hoofdofficier van justitie de toestemming voor de inzet van het arrestatieteam ook had gegeven, omdat verzoeker aan te merken was als verdachte en omdat hij verdacht werd van een strafbaar feit waarvoor aanhouding buiten heterdaad was toegestaan.

Beoordeling

5. Het evenredigheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel.

6. De inzet van een arrestatieteam (AT) wordt algemeen beschouwd als een zwaar geweldsmiddel. Dit heeft alles te maken met de wijze van optreden van arrestatieteams. Een arrestatieteam treedt op als een operationele eenheid en maakt daarbij gebruik van specifieke aanhoudingstechnieken en -tactieken. Kenmerkend voor het optreden van arrestatieteams bij aanhoudingen buiten heterdaad is dat het optreden er op is gericht de aan te houden, vaak vuurwapengevaarlijk geachte persoon of personen geen gelegenheid

te bieden van zijn/hun (vuur)wapen(s) gebruik te maken.

De werkwijze van arrestatieteams is gebaseerd op snelheid van handelen en het verrassingseffect. Zo worden woningen standaard betreden zonder toestemming van de bewoner, worden aangehouden personen meteen na hun aanhouding geboeid, en wordt de verdachte veelal geblinddoekt. De overrompelende werkwijze van een AT houdt veelal een ernstige beperking in van grondrechten van de betrokken burger(s) zoals het huisrecht en de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer. De toestemming om een AT in te zetten mag dan ook niet onnodig bezwarend zijn voor de betrokkene en dient in evenredige verhouding te staan tot het te bereiken doel.

7. Voor de beoordeling van de vraag of de officier van justitie in redelijkheid kon beslissen het bevel tot aanhouding van verzoeker te geven, is allereerst van belang of verzoeker kon worden aangemerkt als verdachte. In artikel 27, eerste lid van het Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond, onder 3.) wordt gesteld dat voordat de vervolging is aangevangen als verdachte wordt beschouwd degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan enig strafbaar feit voortvloeit. Dit artikel stelt aan de mate van verdenking niet de eis van een ernstig vermoeden, maar eist wel dat het vermoeden van schuld moet steunen op feiten en omstandigheden en dat dit bovendien, naar objectieve maatstaven gemeten, redelijk dient te zijn.

8. De informatie die voorhanden was, namelijk onder meer de verklaringen van een aantal getuigen die verzoeker hadden herkend als de schutter van de schietpartij en het beschikbare signalement, in onderling verband en samenhang gezien leverde, naar objectieve maatstaven gemeten, ten aanzien van verzoeker een redelijk vermoeden van schuld op van handelen in strijd met het bepaalde in de artikelen 45 en 287 van het Wetboek van Strafrecht (zie Achtergrond, onder 4.). Dat in een later stadium bleek dat de verdachte van de schietpartij niet dezelfde persoon als verzoeker was, doet hier niets aan af. Nu daarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten (zie artikel 67, eerste lid Sv in Achtergrond, onder 3.), was de officier van justitie bevoegd verzoekers aanhouding te bevelen.

9. Op grond van artikel 8 van het Besluit beheer regionale politiekorpsen kan een arrestatieteam worden ingezet indien redelijkerwijs mag worden aangenomen dat een levensbedreigende omstandigheid tegen de politie of anderen dreigt (zie Achtergrond, onder 5.). Voor inzet van een AT is in beginsel toestemming vereist van de hoofdofficier van justitie (zie Achtergrond, onder 7.).

10. De Nationale ombudsman is van oordeel dat redelijkerwijs kon worden aangenomen dat er sprake was van een situatie dat er levensbedreigend geweld tegen de politie of anderen dreigde. Immers, de verdachte van de schietpartij maakte ten tijde van het schietincident een verwarde en agressieve indruk en heeft ook daadwerkelijk op personen geschoten. Daarnaast had verzoeker antecedenten in verband met geweld. Verzoeker

mocht door de politie als verdachte worden aangemerkt. De Nationale ombudsman concludeert dat de hoofdofficier van justitie onder de genoemde omstandigheden juist heeft gehandeld door toestemming te geven voor de inzet van een AT.

De beslissing om toestemming te geven voor de inzet van een AT leverde geen strijd op met het evenredigheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

II. Ten aanzien van het boeien en blinddoeken

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat leden van het arrestatieteam Haaglanden hem tijdens zijn aanhouding op 22 juni 2006 hebben geboeid en geblinddoekt. Volgens verzoeker was het optreden buitenproportioneel. Verzoeker gaf aan dat hij de politie had laten weten dat hij niet van plan was om op het politiebureau langs te komen, maar dat politieambtenaren welkom waren om bij hem thuis langs te komen.

2. Bij brief van 5 november 2007 liet de korpsbeheerder aan de Nationale ombudsman weten de klacht niet gegrond te achten. De korpsbeheerder was van mening dat het boeien en blinddoeken proportioneel was, nu dit was gebeurd om de veiligheid van de leden van het AT te bevorderen. Bovendien onderschreef de korpsbeheerder de opvatting van de Nationale ombudsman dat het noodzakelijk is dat er een nadere bezinning plaatsvindt over de vraag hoe het gebruik van dwangmiddelen, zoals het omdoen van een blinddoek door een AT, in overeenstemming is met de Grondwet en internationaalrechtelijke verplichtingen.

Beoordeling

3. Behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen heeft een ieder recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam.

4. Het boeien van een persoon betekent een inbreuk op het recht op onaantastbaarheid van het menselijk lichaam, welk recht in artikel 11 van de Grondwet is neergelegd. Hetzelfde geldt voor het omdoen van een blinddoek. Bij of krachtens de wet kunnen beperkingen op dit grondrecht worden gemaakt (zie Achtergrond, onder 2.). Ten aanzien van personen aan wie rechtens de vrijheid is ontnomen, is in artikel 15, vierde lid van de Grondwet meer in het algemeen bepaald dat zij kunnen worden beperkt in de uitoefening van hun grondrechten voor zover deze zich niet met de vrijheidsbeneming verdraagt (zie Achtergrond, onder 2.). Ook in artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) is bepaald dat een inbreuk op ieders recht op respect voor zijn privé-leven - waaronder mede wordt verstaan zijn lichamelijke integriteit -

moet zijn voorzien bij wet (zie Achtergrond, onder 1.). De wetgever heeft in artikel 22 van de Ambtsinstructie voor de politie het boeien geregeld (zie Achtergrond, onder 6.)

5. Ten aanzien van het boeien van verzoeker is het volgende van belang. Onder I.5 en I.6 is reeds opgemerkt dat verzoeker als verdachte van de schietpartij kon worden aangemerkt. De Nationale ombudsman is van oordeel dat er voldoende sprake was van vrees voor een veiligheidsrisico, aangezien verzoeker werd verdacht van een ernstig strafbaar feit, waarbij een vuurwapen was gebruikt. Om die reden kon het arrestatieteam in dit geval overgaan tot het bij verzoeker aanleggen van handboeien ten behoeve van het vervoer naar het politiebureau. Het boeien van verzoeker door het AT leverde dan ook geen ongerechtvaardigde inbreuk op van de onaantastbaarheid van het lichaam.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

6. Ook het blinddoeken zal worden getoetst aan het recht op onaantastbaarheid van het lichaam.

7. Aangaande het blinddoeken van verzoeker na zijn aanhouding overweegt de Nationale ombudsman als volgt. Artikel 15, vierde lid van de Grondwet opent de mogelijkheid om, bijvoorbeeld door het omdoen van een blinddoek, een inbreuk te maken op de lichamelijke integriteit van personen aan wie rechtens de vrijheid is ontnomen, zonder dat dit bij of krachtens formele wet is voorzien. Het artikellid clauseert deze mogelijkheid aldus: voor zover de uitoefening van het grondrecht zich niet met de vrijheidsontneming verdraagt. Artikel 8 EVRM vereist (ook) ten aanzien van rechtens van hun vrijheid beroofde personen wel uitdrukkelijk dat beperking van een grondrecht is voorzien in het nationale recht ("in accordance with the law"). Dit recht hoeft niet in een formele wet te zijn vastgelegd, maar moet wel toegankelijk en voorzienbaar zijn, aldus vaste jurisprudentie van het Europese Hof voor de rechten van de mens.

8. Een toegankelijke en voorzienbare regeling, waarin is uitgewerkt dat en onder welke omstandigheden politieambtenaren een persoon mogen blinddoeken, ontbreekt. Ook ten aanzien van personen aan wie rechtens de vrijheid is ontnomen, is een en ander niet in de Ambtsinstructie voor de politie geregeld. Dit tekort aan normering werkt willekeurige toepassing in de hand en is niet verenigbaar met de vereisten die in de jurisprudentie inzake artikel 8 EVRM worden gesteld aan de wettelijke basis van inbreuken op het recht op privé-leven. Ook het blinddoeken van een persoon aan wie rechtens de vrijheid is ontnomen, ontbeert dus een deugdelijke wettelijke grondslag. Aangezien er situaties denkbaar zijn waarin het uit het oogpunt van beperking van het veiligheidsrisico wenselijk is dat een verdachte wordt geblinddoekt, oordeelde de Nationale ombudsman in rapport 2003/353 dat hij het noodzakelijk acht dat er een nadere bezinning plaatsvindt over de vraag hoe het gebruik van dwangmiddelen zoals het omdoen van de blinddoek door een arrestatieteam van de politie in overeenstemming met de Grondwet en internationaalrechtelijke verplichtingen wettelijk moet worden genormeerd. Dit heeft echter

nog niet geleid tot regelgeving op dit punt. Naar aanleiding van dit rapport zal de Nationale ombudsman opnieuw aandacht vragen aan de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijkrelaties om dit punt te regelen in wetgeving. Door verzoeker zonder wettelijke grondslag te blinddoeken heeft het arrestatieteam gehandeld in strijd met het recht op onaantastbaarheid van het lichaam. Wel wil de Nationale ombudsman hierbij opmerken dat hij voor de gehanteerde werkwijze begrip kan opbrengen. Hoewel een wettelijke basis voor het blinddoeken ontbreekt, is de toepassing ervan om redenen van veiligheid voor de betrokken politieambtenaren in de gegeven omstandigheden op zich begrijpelijk en proportioneel geweest. Dit kan echter niet leiden tot het oordeel dat behoorlijk is gehandeld nu het hier om schending van een grondrecht gaat.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van het niet toekennen van schadevergoeding

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden zijn verzoek om schadevergoeding heeft afgewezen. Volgens verzoeker heeft hij immateriële schade geleden door het optreden van het arrestatieteam en om die reden vroeg hij de korpsbeheerder om een schadevergoeding.
2. Bij brief van 5 november 2007 liet de korpsbeheerder aan de Nationale ombudsman weten terug te komen op zijn eerdere standpunt dat verzoekers klacht over het toekennen van een schadevergoeding, wegens geleden immateriële schade, niet gegrond was. De korpsbeheerder liet de Nationale ombudsman weten dat, in overeenstemming met de jurisprudentie over vergelijkbare zaken, verzoeker inmiddels een schadevergoeding van € 1.000 was aangeboden.

Beoordeling

3. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.
4. Wat betreft de gehoudenheid tot schadevergoeding brengt het redelijkheidsvereiste mee dat het bestuursorgaan mag weigeren om financiële aansprakelijkheid voor ontstane schade te aanvaarden, indien het in redelijkheid het standpunt kan innemen niet verplicht te zijn tot vergoeding van de door de burger opgegeven schade. In dat geval kan het bestuursorgaan het aan de burger overlaten om vragen betreffende de onrechtmatigheid van het handelen of betreffende de overige voorwaarden om de schadeclaim toe te wijzen aan het oordeel van de burgerlijke rechter te onderwerpen. Dit is slechts anders indien op voorhand duidelijk is dat het standpunt van het bestuursorgaan niet houdbaar is in een civiele procedure. In dat geval is de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding in

strijd met het redelijkheidsevereiste.

5. De Nationale ombudsman zal zich onthouden van een oordeel over het oorspronkelijke besluit van de korpsbeheerder om het verzoek om schadevergoeding af te wijzen, nu de korpsbeheerder zijn aanvankelijke beslissing heeft heroverwogen en verzoeker alsnog een schadevergoeding heeft uitgekeerd. Hierdoor is het belang dat verzoeker heeft bij een beoordeling door de Nationale ombudsman of de korpsbeheerder in strijd met het redelijkheidsevereiste heeft gehandeld, komen te vervallen.

De Nationale ombudsman onthoudt zich van een oordeel over de onderzochte gedraging.

De Nationale ombudsman heeft met instemming ervan kennisgenomen dat de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden zijn aanvankelijke afwijzing van verzoekers verzoek om schadevergoeding heeft heroverwogen.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de hoofdofficier van justitie te Den Haag is niet gegrond ten aanzien van:

het toestemming geven om verzoeker door een AT aan te laten houden.

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden is gegrond ten aanzien van:

het blinddoeken van verzoeker, wegens strijd met het recht op onaantastbaarheid van het menselijk lichaam.

niet gegrond ten aanzien van:

het boeien van verzoeker.

De Nationale ombudsman onthoudt zich van een oordeel ten aanzien van het niet toekennen van een schadevergoeding door de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden.

De Nationale ombudsman heeft met instemming ervan kennisgenomen dat de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden zijn aanvankelijke afwijzing van verzoekers verzoek om schadevergoeding heeft heroverwogen en alsnog een schadevergoeding heeft aangeboden.

Onderzoek

Op 3 augustus 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer E. te Delft, met een klacht over gedragingen van de hoofdofficier van justitie te Den Haag, het regionale politiekorps Haaglanden en de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden. Naar deze gedragingen, die worden aangemerkt als gedragingen van de minister van Justitie, respectievelijk de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden (de burgemeester van Den Haag), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder en de minister verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tijdens het onderzoek kregen de minister, de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Verzoeker maakte van die gelegenheid geen gebruik.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De reactie van de minister van Justitie gaf aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen. Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift aan de Nationale ombudsman van 29 juli 2007.

Standpunt van de minister van Justitie van 5 november 2007.

Standpunt van de korpsbeheerder van 5 november 2007, met bijlagen, waaronder afschriften van op deze zaak betrekking hebbende rapportages, mutatierapporten en processen-verbaal.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Europees Verdrag voor de rechten van de mens en fundamentele vrijheden

Artikel 8

"1. Everyone has the right to respect for his private and family life, his home and his correspondence.

2. There shall be no interference by a public authority with the exercise of this right except such as is in accordance with the law and is necessary in a democratic society in the interests of national security, public safety or the economic well-being of the country, for the prevention of disorder or crime, for the protection of health or morals, or for the protection of the rights and freedoms of others."

2. Grondwet

2.1. Artikel 11

"Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam."

2.2. Artikel 15

"1. Buiten de gevallen bij of krachtens de wet bepaald mag niemand zijn vrijheid worden ontnomen.

2. Hij aan wie anders dan op rechterlijk bevel zijn vrijheid is ontnomen, kan aan de rechter zijn invrijheidstelling verzoeken. Hij wordt in dat geval door de rechter gehoord binnen een bij de wet te bepalen termijn. De rechter gelast de onmiddellijke invrijheidstelling, indien hij de vrijheidsontneming onrechtmatig oordeelt.

3. De berechting van hem aan wie met het oog daarop zijn vrijheid is ontnomen, vindt binnen een redelijke termijn plaats.

4. Hij aan wie rechtmatig zijn vrijheid is ontnomen, kan worden beperkt in de uitoefening van grondrechten voor zover deze zich niet met de vrijheidsontneming verdraagt."

3. Wetboek van Strafvordering

3.1. Artikel 27

"1. Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit."

3.2. Artikel 67, eerste lid

"Een bevel tot voorlopige hechtenis kan worden gegeven in geval van verdenking van:
a. een misdrijf waarop naar de wettelijke omschrijving een gevangenisstraf van vier jaren of meer is gesteld.

b. (...)"

4. Wetboek van Strafrecht

4.1. Artikel 45

" 1. Poging tot misdrijf is strafbaar, wanneer het voornemen van de dader zich door een begin van uitvoering heeft geopenbaard.

2. Het maximum van de hoofdstraffen op het misdrijf gesteld wordt bij poging met een derde verminderd.

3. Geldt het een misdrijf waarop levenslange gevangenisstraf is gesteld, dan wordt gevangenisstraf opgelegd van ten hoogste twintig jaren."

4.2. Artikel 287

" Hij die opzettelijk een ander van het leven berooft, wordt, als schuldig aan doodslag, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vijftien jaren of geldboete van de vijfde categorie."

5. Besluit beheer regionale politiekorpsen

Artikel 8, eerste lid

"Het regionale politiekorps beschikt, zelfstandig of samen met een of meer andere regionale politiekorpsen, over een eenheid die uitsluitend tot taak heeft, indien redelijkerwijs mag worden aangenomen dat gebruik van vuurwapengeweld tegen de politie of anderen dreigt, de volgende werkzaamheden uit te voeren:

a. het verrichten van planmatige aanhoudingen, (...)"

6. Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar

Artikel 22, eerste lid

"1. De ambtenaar kan een persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, ten behoeve van het vervoer handboeien aanleggen.

2. De maatregel, bedoeld in het eerste lid, kan slechts worden getroffen, indien de feiten of omstandigheden dit redelijkerwijs vereisen met het oog op gevaar voor ontvluchting, dan wel met het oog op gevaar voor de veiligheid of het leven van de persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, van de ambtenaar of van derden.

3. De in het tweede lid bedoelde feiten of omstandigheden kunnen slechts gelegen zijn in:

- a. de persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, of
- b. de aard van het strafbare feit op grond waarvan de vrijheidsbeneming heeft plaatsgevonden, één en ander in samenhang met de wijze waarop en de situatie waarin het vervoer."

7. Circulaire aanhoudings- en ondersteuningseenheden van 16 mei 2003

"2. Juridisch kader

In artikel 8, eerste lid, van het Besluit beheer regionale politiekorpsen is aangegeven dat de aanhoudings- en ondersteuningseenheid uitsluitend tot taak heeft op te treden indien redelijkerwijs mag worden aangenomen dat vuurwapengeweld tegen de politie of anderen dreigt. Naast deze taak bepaalt hetzelfde artikel welke werkzaamheden de eenheid ter uitvoering van zijn taak mag verrichten, zoals het aanhouden van een vuurwapengevaarlijke verdachte en het assisteren bij het bewaken en beveiligen van het transport van getuigen, verdachten en gedetineerden. Voor de uitoefening van deze werkzaamheden is een aanhoudings- en ondersteuningseenheid geoefend in het gebruik van bijzondere technieken en tactiek en kan deze worden uitgerust met bijzondere bewapening. Bij inzet van deze eenheid zal, gelet op de situaties waarin wordt opgetreden en de wijze waarop, veelal sprake zijn van een ernstige inbreuk op grondrechten. De inzet mag dan ook worden beschouwd als het toepassen van een zwaar gewelddmiddel, waarvoor toestemming van het bevoegd gezag nodig is (...). De officier van justitie zal toestemming moeten geven als het gaat om werkzaamheden die overwegend op het vlak van de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde liggen. Hierbij kan worden gedacht aan de volgende in artikel 8, eerste lid, onder a, (...) van het Besluit beheer regionale politiekorpsen genoemde werkzaamheden: het verrichten van planmatige aanhoudingen (...).

4. Verlenen van toestemming tot inzet van een aanhoudings- en ondersteuningseenheid

Nu de toestemming tot inzet van een aanhoudings- en ondersteuningseenheid een zwaarwegende beslissing is, die verstrekkende gevolgen kan hebben, dient in beginsel de hoofdofficier van justitie, onder wiens gezag het opsporingsonderzoek plaatsvindt, en bij diens afwezigheid de plaatsvervangend hoofdofficier van justitie deze toestemming te verlenen. Het kan uiteraard voorkomen dat zowel de hoofdofficier van justitie als diens vervanger niet aanwezig of beschikbaar zijn. Daarom zal iedere hoofdofficier van justitie op zijn parket maximaal twee officieren van justitie eerste klasse moeten aanwijzen, die eveneens toestemming kunnen verlenen. (...)"